

8. ΑΘΩΟ ΑΙΜΑ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Είναι δε η πίστις, ελπιζομένων πεποιθήσις, βεβαίωσις πραγμάτων μη βλεπομένων.» Εβραίους 11/ια' 1.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ιώβ 10/ι', Ησ. 53/νγ' 6, Ρωμ. 3/γ' 10-20, Ιώβ 15/ιε' 14-16, Ιώβ 1/α' 18-20, Ματθ. 6/ς' 34.

Ο Αλγερινός συγγραφέας Albert Camus διαπραγματευόταν με το θέμα της ανθρώπινης θλίψης. Στο βιβλίο του, *The Plague*, χρησιμοποίησε μία πληγή ως μεταφορά για τις αρρώστιες που φέρνουν πόνο και θλίψη στην ανθρωπότητα. Περιγράφει μία σκηνή στην οποία ένα μικρό αγόρι προσβεβλημένο από βουβωνική πανώλη έχει έναν οδυνηρό θάνατο. Ο ιερέας που είναι μπροστά, λέει στον γιατρό: «Αυτές οι καταστάσεις είναι αποτροπιαστικές επειδή δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές. Ίσως όμως πρέπει να αγαπήσουμε αυτό που δεν μπορούμε να κατανοήσουμε.» Ο γιατρός θυμωμένος απαντάει: «Δεν θα συμφωνήσω μαζί σας. Έχω διαφορετική άποψη για την αγάπη. Και μέχρι την ημέρα που θα πεθάνω δεν θα αγαπήσω μία κατάσταση που επιτρέπει τον μαρτυρικό θάνατο παιδιών.» Albert Camus, *The Plague*, σ. 218.

Αυτή η σκηνή αντικατοπτρίζει αυτά που είδαμε στον Ιώβ: άμεσες και αστήρικτες απαντήσεις σε κάτι που η λύση του δεν είναι απλή. Ο Ιώβ ήξερε, όπως ο γιατρός της παραπάνω ιστορίας, ότι οι απαντήσεις που δόθηκαν δεν ταίριαζαν με την πραγματικότητα. Και αυτή είναι η πρόκληση: Πώς μπορούμε να βρούμε λογικές απαντήσεις σε κάτι που δείχνει παράλογο;

Κυριακή 13 Νοεμβρίου

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒ

Ο Ελιφάς, ο Βιλδάδ, και ο Σωφάρ είχαν δίκιο σε ένα σημείο: ο Θεός τιμωρεί το κακό. Στην περίπτωση όμως του Ιώβ δεν υπήρχε τιμωρία. Ο Θεός δεν τον τιμωρούσε για τις αμαρτίες του, όπως έκανε με τον Κορέ, τον Δαθάν, και τον Αβειράμ. Ούτε θέριζε ο Ιώβ αυτά που έσπειρε, όπως γίνεται συνήθως. Ο Ιώβ ήταν δίκαιος άνθρωπος, κάτι που μας το λέει ο ίδιος ο Θεός (Ιώβ 1/α' 8), και όλα αυτά δεν τα άξιζε, και το γνώριζε. Γι' αυτό και το παράπονο του είναι έντονο και πικρό.

Διαβάστε Ιώβ 10/1'. Τι λέει εδώ στον Θεό, και γιατί είναι λογικό, βάζοντας της κατάστασής του;

.....
.....
.....
.....
.....

Σε στιγμές μεγάλης τραγωδίας και οι πιστοί δεν λένε παρόμοια λόγια; Γιατί, με δημιούργησες; Ή, Γιατί μου το κάνεις αυτό; Καλύτερα να μην είχα γεννηθεί.

Επειδή ήταν πιστός στον Θεό, ο Ιώβ δυσκολεύεται να κατανοήσει κάποια πράγματα. Φώναξε σ' Εκείνον: «Ενώ εξεύρεις ότι δεν ησέβησα: και δεν υπάρχει ο ελευθερών εκ των χειρών σου» (Ιώβ 10/1' 7).

Αντίθετα από τα λόγια των φίλων του, ο Ιώβ δεν υπέφερε εξαιτίας των αμαρτιών του. Υπέφερε επειδή ήταν πιστός και αυτό το βλέπουμε καθαρά στα δύο πρώτα κεφάλαια του βιβλίου. Ο Ιώβ όμως δεν μπορούσε να το ξέρει αυτό, αλλά κι αν το γνώριζε η πικρία και η σύγχυσή του θα ήταν μεγαλύτερη.

Όσο μοναδική κι αν ήταν η περίπτωση του Ιώβ, αφορά το γενικότερο ζήτημα της θλίψης, ιδιαίτερα όταν η θλίψη μοιάζει άδικη.

ΣΚΕΨΗ: Τι μπορείτε να πείτε σε κάποιον που πιστεύει ότι υποφέρει άδικα;

.....
.....
.....
.....
.....

Δευτέρα 14 Νοεμβρίου

ΑΘΩΟ ΑΙΜΑ;

Συχνά ακούμε να λένε πόσο υποφέρουν οι «αθώοι». Η Αγία Γραφή μάλιστα χρησιμοποιεί τη φράση «αίμα αθών» (Ησ. 59/νθ' 7, Ιερ. 22/κβ' 17, Ιωήλ 3/γ' 19), στα πλαίσια της επίθεσης, του φόνου ή όταν συμβαίνει στους ανθρώπους κάτι που δεν το αξίζουν. Εάν ερμηνεύσουμε κατ' αυτόν τον τρόπο την φράση «αίμα αθών», τότε, ο κόσμος μας είναι γεμάτος παραδείγματα.

Από την άλλη, όταν η Αγία Γραφή μάς μιλάει για την αμαρτωλή κατάσταση και διαφθορά του ανθρώπου, γεννάται εύλογα το ερώτημα: Εφόσον όλοι είμαστε αμαρτωλοί και έχουμε παραβεί το νόμο του Θεού, τότε ποιος είναι πραγματικά αθώος; Κι όπως είπε κάποιος, «Το πιστοποιητικό της γέννησής σου είναι απόδειξη της ενοχής σου.»

Παρά τις συζητήσεις μεταξύ θεολόγων και σχολιαστών ανά τους αιώνες όσον αφορά τη σχέση ανθρώπου και αμαρτίας, η Αγία Γραφή είναι ξεκάθαρη στο ότι η αμαρτία έχει επηρεάσει όλους τους ανθρώπους. Πουθενά στην Καινή Διαθήκη δεν υποστηρίζεται η άποψη πως ο άνθρωπος είναι αναμάρτητος. Αντίθετα, στην Καινή Διαθήκη διευρύνονται εκτενέστερα τα γραπτά της Παλαιάς Διαθήκης για το θέμα.

Τι μας διδάσκουν τα παρακάτω εδάφια για την πραγματικότητα της αμαρτίας; Α' Βασ. 8/η' 46, Ψαλμ. 51/να' 5, Παρ. 20/κ' 9, Ησ. 53/νγ' 6, Ρωμ. 3/γ' 10-20.

.....
.....
Παρά την ξεκάθαρη μαρτυρία των Γραφών, οποιοσδήποτε που έχει γνωρίσει τον Κύριο προσωπικά και έχει δει την καλοσύνη και την αγιοσύνη Του, γνωρίζει την αμαρτωλή κατάσταση του ανθρώπου. Υπό αυτήν την έννοια, ποιος είναι πραγματικά «αθώος»; Από την άλλη, δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Ο Ιώβ ήταν αμαρτωλός, και υπό αυτήν την έννοια δεν ήταν αθώος, όπως και τα παιδιά του δεν ήταν αθώα. Τι έκαναν όμως για να αξίζουν αυτές τις συμφορές; Αυτή δεν είναι η απόλυτη ερώτηση όσον αφορά την ανθρώπινη θλίψη; Σε αντίθεση με τα «προπύργια χρώματος» των φίλων του (Ιώβ 13/ιγ' 12), ο Ιώβ ήξερε πως δεν άξιζε όλα αυτά που του συνέβησαν.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορεί η εμπειρία να γνωρίσουμε τον Θεό και την αγιοσύνη Του να μας βοηθήσει να δούμε την απόλυτη ανάγκη μας για τον Σταυρό;

Τρίτη 15 Νοεμβρίου

ΑΔΙΚΗ ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Διαβάστε Ιώβ 15/ιε' 14-16. Ποια αλήθεια παρουσιάζει ο Ελιφάς στον Ιώβ;

.....
Για μία ακόμη φορά ο Ελιφάς λέει την αλήθεια (όπως έκαναν και οι υπόλοιποι), όσον αφορά την αμαρτωλή κατάσταση όλης της ανθρωπότητας. Η αμαρτία είναι γεγονός στην επίγεια ζωή, το ίδιο και η θλίψη που είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας. Και αναμφίβολα ο Θεός μπορεί να χρησιμοποιήσει την θλίψη για να μας διδάξει σημαντικά μαθήματα. «Ανέκαθεν ο Θεός δοκίμαζε τα τέκνα Του στο καμίνι της οδύνης. Στου καμινιού τη θέρμανση αποχωρίζεται η σκουριά από το πραγματικό χρυσάφι του χριστιανικού χαρακτήρα» Ε. Χουάιτ, Π.Π. σ. 106.

Υπάρχει, ωστόσο, ένα βαθύτερο πρόβλημα με την θλίψη. Τι γίνεται όταν δεν βλέπουμε να βγαίνει κάποιο καλό από αυτήν; Τι γίνεται με τη θλίψη εκείνων που δεν καθαρίζει τη σκουριά από το χρυσάφι του χαρακτήρα γιατί πεθαίνουν αμέσως; Τι γίνεται με εκείνους που υποφέρουν χωρίς να ξέρουν τον αληθινό Θεό ή οτιδήποτε γι' Αυτόν; Τι γίνεται με εκείνους που η θλίψη τούς φέρνει πικρία, θυμό και αγανάκτηση ενάντια στον Θεό; Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε αυτά τα παραδείγματα ή να τα βάλουμε στο ίδιο πλαίσιο γιατί έτσι θα κάνουμε το ίδιο λάθος με τους κατηγορούς του Ιώβ. Επίσης, τι καλό προκύπτει από τον θάνατο των ζώων που καίγονται στις πυρκαγιές των δασών; Ή από τον θάνατο χιλιάδων ανθρώπων εξαιτίας φυσικών καταστροφών ή πολέμων; Τι μπορεί να διδάχτηκαν όταν χάνονται; Κάποιοι επίσης θα μπορούσε να αναρωτηθεί, όχι μόνο για τα δέκα παιδιά του Ιώβ αλλά και για τους δούλους του που σκοτώθηκαν «εν στόματι μαχαίρας» (Ιώβ 1/α' 15,17) ή εκείνους που φωτιά από τον ουρανό «κατέφαγεν αυτούς» (Ιώβ 1/α' 16). Όποιο κι αν ήταν το μάθημα που θα έπαιρνε ο Ιώβ και οι κατηγοροί του, και ανεξάρτητα από την ήττα που θα είχε ο Σατανάς εξαιτίας της πιστότητας του Ιώβ, ο θάνατός τους δεν φαίνεται να ήταν δίκαιος. Είναι γεγονός ότι όλα αυτά δεν είναι δίκαια και σωστά. Σήμερα αντιμετωπίζουμε παρόμοιες προκλήσεις. Παιδιά να πεθαίνουν από καρκίνο, κοπέλες να βιάζονται, μητέρες να σκοτώνονται σε τροχαία, και χιλιάδες άνθρωποι να πεθαίνουν σε σεισμούς. Κανένα από τα παραπάνω περιστατικά δεν είναι δίκαιο. Ήταν όλοι τους ένοχοι για κάτι; Εάν όχι, τότε ο θάνατός τους δεν ήταν δίκαιος. Αυτές είναι οι δύσκολες ερωτήσεις.

Τετάρτη 16 Νοεμβρίου

«ΑΡΚΕΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ...»

Διαβάστε τα παρακάτω εδάφια και σκεφτείτε ποια ήταν η κατάληξη όσων αναφέρονται σ' αυτά. Πόσο σκληρή ήταν η ζωή μαζί τους; Ιώβ 1/α' 18-20.....

Γέν. 4/δ' 8.....

Έξ. 12/ιβ' 29,30.....

Β' Σαμ. 11/ια' 17.....

Ιερ. 38/λη' 6.....

Ματθ. 14/ιδ' 10.....

Εβρ. 11/ια' 35-38.....

Η Αγία Γραφή επιβεβαιώνει ότι σ' αυτόν τον έκπτωτο κόσμο το κακό και η θλίψη είναι υπαρκτά. Μόνο εάν διαβάσει κάποιος επιφανειακά και αποσπασματικά τον Λόγο του Θεού θα βγάλει το συμπέρασμα πως η ζωή στη γη θα είναι καλή και δίκαιη για τους πιστούς. Είναι αλήθεια πως η πιστότητα φέρνει σπουδαίες ανταμοιβές, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι προστατεύει τον πιστό απόλυτα από την θλίψη και τον πόνο. Στην Επί του Όρους Ομιλία, ο Ιησούς εξήγησε πως πρέπει να εμπιστευόμαστε πλήρως τον Θεό και να μην ανησυχούμε για την πόση, την βρώση και την ένδυσή μας. Με παραδείγματα από τη φύση μας διαβεβαίωσε για τους λόγους που έχουμε να εμπιστευόμαστε την καλοσύνη του Θεού για την κάλυψη των αναγκών μας. Στο Ματθ. 6/ζ' 34, διαβάζουμε τα πολύ γνωστά λόγια: «Μη μεριμνήσετε λοιπόν περί της αύριον· διότι η αύριον θέλει μεριμνήσει τα εαυτής· αρκετόν είναι εις την ημέραν το κακόν αυτής». Προσέξτε τη φράση, «αρκετόν είναι εις την ημέραν το κακόν αυτής». Ο Ιησούς δεν αρνήθηκε την παρουσία του κακού στη ζωή μας, και μάλιστα σε καθημερινή βάση. Ως Κύριος, γνώριζε για το κακό στον κόσμο, το οποίο και εμείς γνωρίσαμε αρκετά.

ΣΚΕΨΗ: Και πάλι δεν έχει γευθεί τόσο πικρή και άδικη είναι η ζωή; Πώς μπορεί να μας βοηθήσει και να μας ενθαρρύνει το γεγονός ότι ο Ιησούς αναγνωρίζει την ύπαρξη του κακού;

Πέμπτη 17 Νοεμβρίου

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ

Διαβάστε Παρ. 3/γ' 5. Ποιο σημαντικό μήνυμα έχει για εμάς αυτό το εδάφιο στα πλαίσια της μελέτης μας;

.....
.....
.....
.....

Αν και ακραία, η περίπτωση του Ιώβ αντιπροσωπεύει την οδυνηρή πραγματικότητα της ανθρώπινης θλίψης στον έκπτωτο κόσμο μας. Φυσικά, δεν χρειαζόμαστε την ιστορία του Ιώβ ή κάποια άλλη ιστορία από την Αγία Γραφή για να δούμε αυτήν την πραγματικότητα. Η θλίψη υπάρχει παντού, και ως ένα σημείο τη ζούμε. «Άνθρωπος γεγεννημένος εκ γυναικός είναι ολιγόβιος και πλήρης ταραχής· αναβλαστάνει ως άνθος και κόπτεται· φεύγει ως σκιά και δεν διαμένει» (Ιώβ 14/ιδ' 1,2). Έτσι, το ερώτημα που παραμένει είναι: Πώς αντιμετωπίζουμε την θλίψη που φαίνεται να μην έχει κάποιο σκοπό και καταλήγει στο χαμό αθώου αίματος;

Όπως είδαμε στα δύο πρώτα κεφάλαια του βιβλίου του Ιώβ, και όπως βλέπουμε και αλλού στην Αγία Γραφή, ο Σατανάς είναι υπαρκτός και ευθύνεται για όλη την θλίψη. Στο 2ο μάθημα, είδαμε πως η Μεγάλη Διαμάχη μας βοηθάει να κατανοήσουμε την ύπαρξη του κακού στον κόσμο μας. Παρόλα αυτά, είναι δύσκολο κάποιες φορές να καταλάβουμε το γιατί συμβαίνουν ορισμένα πράγματα. Πολλές φορές δεν υπάρχει εξήγηση. Τότε είναι που πρέπει να δείξουμε εμπιστοσύνη στην καλοσύνη του Θεού. Πρέπει να μάθουμε να εμπιστευόμαστε τον Θεό, ακόμη και όταν οι απαντήσεις δεν είναι εμφανείς, και όταν δεν βλέπουμε κανένα καλό να βγαίνει από το κακό και την θλίψη που βιώνουμε.

ΣΚΕΨΗ: Στην Εβρ. 11/ια' 1 διαβάζουμε: «Είναι δε η πίστις ελπιζομένων πεποιθήσις, βεβαίωσις πραγμάτων μη βλεπομένων». Πώς μπορούμε να εμπιστευόμαστε τον Θεό μ' αυτά που βλέπουμε, για όσα δεν μπορούμε να δούμε; Πώς έμαθε ο Ιώβ να το κάνει αυτό και πώς μπορούμε να μάθουμε κι εμείς να το κάνουμε;

.....
.....
.....
.....

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Σίγουρα, δεν είναι εύκολο να απαντήσουμε στο πρόβλημα της ανθρωπίνης θλίψης. Το βιβλίο του Ιώβ ανοίγει την κουρτίνα και μας παρουσιάζει την ευρύτερη εικόνα, παρόλα αυτά εξακολουθεί να έχει κάποια αναπάντητα ερωτήματα. Υπάρχει ωστόσο μία σημαντική διαφορά ανάμεσα σε εκείνους που αγωνίζονται χωρίς τον Θεό να βρουν απαντήσεις στο θέμα της θλίψης, και σε εκείνους που αγωνίζονται με τον Θεό. Είναι αλήθεια πως το πρόβλημα του πόνου και της θλίψης γίνεται ακόμη πιο οδυνηρό όταν πιστεύεις στην ύπαρξη του Θεού, εξαιτίας των αναπάντητων ερωτημάτων μπροστά στο πόνο και το κακό.

Από την άλλη, έχουμε αυτό που οι αθεϊστές δεν έχουν, την προοπτική για απαντήσεις και λύσεις. Έχουμε την ελπίδα ότι «θέλει εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος δεν θέλει υπάρχει πλέον, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος δεν θέλουσιν υπάρχει πλέον· διότι τα πρώτα παρήλθον» (Αποκ. 21/κα' 4). Ακόμη κι αν κάποιος δεν πιστεύει σ' αυτήν την υπόσχεση ή σε άλλες της Αγίας Γραφής, οφείλει να παραδεχτεί ότι η ζωή θα ήταν πολύ καλύτερη μ' αυτήν την ελπίδα σε αντίθεση με την προοπτική μιας ανώφελης ζωής γεμάτη δυσκολίες και στεναχώριες.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Ορισμένοι λένε, «Είναι αλήθεια πως υπάρχει το κακό στον κόσμο, αλλά υπάρχει και το καλό που ισορροπεί την κατάσταση.» Όσον αφορά αυτήν την άποψη, γεννάται το ερώτημα, Πώς ξέρουμε ότι το καλό ισορροπεί το κακό;